

Β΄
Ὁκτὼ
σύγχρονα θαύματα

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ
ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ
ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ
ΚΑΙ
ΙΟΥΣΤΙΝΗΣ

«ΕΥ ΔΟΥΛΕ
ΑΓΑΘΕ ΚΑΙ ΗΣΤΕ...
ΕΙΣΣΕΘΕ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΑΡΑΗ
ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΣΟΥ.»

Β'

Ὁκτώ σύγχρονα θαύματα

«Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ»

(Ψαλμ. ξζ' 36)

ΑΠΟ τότε ποὺ ἰδρύθηκε μὲ τὴν Χάρι τοῦ Θεοῦ ἡ Ἱερὰ Μονὴ μας, οἱ Ἅγιοι προστάτες τῆς Κυπριανὸς καὶ Ἰουστίνα ἐνήργησαν πολλὰ θαύματα, ἰδίως σὲ ἀνθρώπους ποὺ ὑπέφεραν ἀπὸ σατανικὴ ἐπήρεια ἐξ αἰτίας μαγείας.

Πρὸς τὸ παρὸν παρουσιάζουμε ὀκτώ σύγχρονα χαρακτηριστικὰ θαύματα τῶν Ἁγίων μας, τὰ ὁποῖα μαρτυροῦν τὴν ὀλοζώντανη παρουσία τοῦ Παναγάθου Θεοῦ καὶ τῶν Ἁγίων ἐνδόξων Μαρτύρων Του στὸ Μοναστήρι μας.

1. Οἱ Ἅγιοι φροντίζουν

γιὰ τὴν Μονή τους

ΤΟ ΕΤΟΣ 1961 ἐρευνουῖσα γιὰ ἕναν κατάλληλο τόπο, στὸν ὁποῖο θὰ ἀνεγείρετο ἡ τωρινὴ Μονὴ μας, πρὸς τιμὴν τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης, σύμφωνα μὲ παλαιότερο τάμα μου· μετὰ ἀπὸ τρίμηνη ταλαιπωρία σὲ διάφορα μέρη, ἔφθασα στὸ χωριὸ Φυλὴ (πρώην Χασιά), στοὺς νοτιο-

δυτικούς πρόποδες τῆς Πάρνηθος, καὶ προχώρησα στὸ βόρειο μέρος τοῦ χωριοῦ, πρὸς τὸ βουνό.

Ἄφου ἔκανα τὸ σημεῖο τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ προσευχήθηκα στὸν Κύριό μας νὰ κατευθύνῃ τὰ διαβήματά μου, ἀκολούθησα τὸ δύσβατο μονοπάτι καὶ ἔφθασα στὸν τόπο, πού εὑρίσκεται σήμερα ἡ Μονή, ὁ ὁποῖος ἦταν γεμάτος ἀγκάθια καὶ πέτρες, κατάξερος καὶ γενικὰ ἐντελῶς ἀκατάλληλος καὶ ἀντίθετος ἀπὸ αὐτὸ πού ζητοῦσα.

Ξαφνικὰ ὅμως, σὲ ἓνα σημεῖο στὴν ἄκρη τοῦ κτήματος, ἐκαρφώθησαν τὰ πόδια μου στὴν γῆ καὶ δὲν μποροῦσα νὰ προχωρήσω, ἐνῶ ταυτόχρονα ἡ καρδιά μου ἐπλημμύρισε ἀπὸ ἀνέκφραστη ἀγαλλίασι.

Μετὰ ἀπὸ αὐτὴν τὴν «πληροφορία», εἶπα μέσα μου καὶ τὸ ἐπίστευσα ἀκράδαντα: «*ἐδῶ εἶναι ὁ τόπος, στὸν ὁποῖο θὰ γίνῃ τὸ Ἡσυχαστήριον*».

Κατέβηκα στὸ χωριό, ἐζήτησα καὶ βρῆκα τὸν ἰδιοκτήτη καὶ τὸν ἐρώτησα ἂν πουλᾷν τὸ μέρος πού ἀνέφερα· στὴν δίκαιη ἀπορία του, τὸν ἐπληροφόρησα, ὅτι τὸ θέλω γιὰ νὰ κτίσω ἓνα ἐκκλησάκι, κρύβοντας ἐπίτηδες τὸν ἀληθινὸ σκοπὸ μου, μήπως καὶ μοῦ ἀρνηθῆ.

Παραδόξως ὅμως, μοῦ ἀπάντησε ὅτι εὐχαρίστως θὰ μοῦ παραχωρήσῃ τὸ μέρος· τότε, βλέποντας τὸν ἐνθουσιασμό του, ξεθαρρεύτηκα καὶ τοῦ ἀποκάλυψα τὴν ἀλήθεια.

Ὁ ἰδιοκτήτης, ὅταν ἄκουσε τὰ σχέδιά μου, φανερὰ συγκινημένος, μοῦ λέγει:

«Εἰς μνήμην τῶν γονέων μου Κωνσταντίνου καὶ Ἀθηνᾶς, θὰ σοῦ δώσω πέντε στρέμματα καὶ δὲν θέλω χρήματα» (ἀρχικά, ἐπειδὴ δὲν εἶχα χρήματα πολλά, τοῦ ἐζήτησα νὰ μοῦ πουλήσῃ ἓνα στρέμμα...): «αὐτὸ τὸ κάνω μὲ τὴν καρδιά μου, διότι ὅταν ἤμουν πιὸ νέος καὶ ὄργωνα τὸ χωράφι αὐτό, προσευχόμενον καὶ ἔλεγα: "Θεέ μου, ἀξιώσέ με νὰ ἰδῶ μιὰ ἡμέρα νὰ στολίζεται αὐτὸς ὁ τόπος μὲ ἓνα ἐκκλησάκι!"· αὐτὰ τὰ συναισθήματα μὲ διακατεῖχαν, διότι ὅταν ἤμουν ἔφηβος, εἶχα πόθο νὰ γίνω Μοναχὸς στὸ Ἅγιον Ὄρος, ἀλλὰ οἱ γονεῖς μου ἐστάθησαν ἐμπόδιο, πράγμα πὸ ἐγένε αἰτία νὰ μείνω στὸν κόσμον καὶ στὰ βάσανά του».

* * *

ΟΦΕΙΛΩ νὰ τονίσω ἰδιαιτέρως, προτοῦ νὰ προχωρήσω στὴν διήγησι τοῦ θαύματος πὸ ἐγένε ὕστερα στὸν χωρικὸ αὐτόν, ὅτι δὲν τοῦ ἀνέφερα τίποτε σχετικὰ μὲ τὸ τάμα μου καὶ σὲ ποιόν Ἅγιο ἔκαμα αὐτό.

Ὅταν ἤμουν νέος δεκαεπτὰ χρόνων, περίπου τὸ 1952, εἶχα πάει στὸ Γαλάτσι νὰ προσκυνήσω στὸν Ἅγιο Λαυρέντιο (τῆς Σαλαμῖνος). Κάποιοι εὐσεβεῖς εἶχαν μία Εἰκόνα τοῦ Ἁγίου, ἡ ὁποία ἄρχισε νὰ θαυματουργῆ καὶ νὰ προσελκύη πιστούς· ἔτσι μετέτρεψαν ἓνα βαγόνι τραίνου σὲ παρεκκλήσι, ὅπου ἔθεσαν τὴν Ἁγία Εἰκόνα γιὰ προσκύνημα.

Ἐκεῖ, δὲν γνωρίζω μὲ ποιό τρόπο, ἤλθε στὰ χέρια μου ἓνα φυλλάδιο μὲ τὸν Βίο τοῦ πρώην μάγου Ἁγίου Κυπριανοῦ καὶ καθὼς κατηφόριζα, τὸν μελετοῦσα μὲ βαθειὰ συγκίνησι· ὅταν ἔφθασα στὴν Ὁμορφοκκλησιά, στάθηκα ἀνατολικά, πίσω ἀπὸ τὸ Ἱερό, καὶ ἔταξα:

« Ἁγίε Κυπριανέ μου, πολὺ Σὲ ἀγάπησα!... Φανέρωσέ μου ἓνα κατάλληλο μέρος γιὰ Ἡσυχαστήριον καὶ ἐκεῖ θὰ φτιάξω τὸ σπίτι σου, ἀφιερώνοντας τὴν ζωὴ μου καὶ φωνάζοντας τὸ "σὶὸπ" στοὺς νέους πὺ μὲ φόρα θὰ τρέχουν στὴν ἁμαρτία... ».

Ἀπὸ ὅλα αὐτὰ λοιπὸν εἶχε πλήρη ἄγνοια ὁ εὐλαβὴς χωρικὸς καὶ τὸ τονίζω πάλι, γιὰ τὴν σημασία πὺ ἔχει αὐτὸ στὰ ἀκόλουθα.

* * *

ΜΕΤΑ ἀπὸ πέντε ἡμέρες ἔρχεται ὁ ἰδιοκτῆτης πὺ μοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ τὴν ἀφιέρωσι τοῦ κτήματος καὶ κατασυγκινημένος μοῦ λέγει:

« Τρέξε νὰ βρῆς Συμβολαιογράφο νὰ κάνω τὰ χαρτιὰ καὶ γιὰ χάρι τοῦ Ἁγίου Κυπριανοῦ καὶ τῆς Ἁγίας Ἰουστίνης, ἀπὸ πέντε, τὰ κάνω ἑπτὰ τὰ στρέμματα!... ».

Μπροστὰ στὴ φανερὴ ἔκπληξί μου γιὰ τὸ ξαφνικὸ ἄκουσμα, ἄρχισε νὰ μοῦ διηγῆται:

« Μετὰ τὴν ὑπόσχεσι πὺ σοῦ ἔδωσα, πέρασα τρία ἡμερόνυχτα μαρτυρικά... Οἱ

λογισμοὶ συνέχεια μὲ βασάνιζαν: “πῶς τὸ ἔκανες αὐτὸ σὲ ἓνα νέο παιδί; (ἤμουν τότε εἰκοσιπέντε χρόνων, λαϊκὸς ἀκόμη)... Ἄν ὕστερα μετανοήσω;... Ἄν βγάλῃ τὰ ρᾶσα, ποιὰ θὰ εἶναι ἡ θέσι σου στὸ χωριό;...”. Ὅλα αὐτὰ σκεφτόμουν καὶ ἀνησυχοῦσα, ὥσπου ἔφτασα νὰ μετανοήσω, ἀλλὰ ὅμως ταυτόχρονα προσευχόμουν καὶ ἔλεγα: “Θεέ μου, ἂν εἶναι θέλημά Σου νὰ γίνῃ αὐτό, μιὰ καὶ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ μοῦ δείξης σημεῖο, τοῦλάχιστον ἀπάλλαξέ με ἀπ’ αὐτοὺς τοὺς βασανιστικούς λογισμούς”. Τὸ τρίτο βράδυ, στὴ μία μετὰ τὰ μεσάνυκτα, καθὼς ἤμουν ξαπλωμένος στὸ κρεβάτι καὶ δὲν μπορούσα νὰ κοιμηθῶ ἀπὸ τοὺς λογισμούς καὶ τὴν ἀγωνία, ξαφνικὰ βλέπω νὰ ἀνοίγῃ μόνη τῆς ἢ πόρτα τοῦ δωματίου καὶ νὰ μπαίῃ μέσα ἓνας ὑψηλὸς κληρικός, ψαρογέννης, μὲ σκουφάκι καλογερικὸ καὶ μὲ τὰ διακριτικὰ τοῦ Ἀρχιερέως (Ἐγκόλπιο καὶ Σταυρό). Δίπλα του ἦταν μία πολὺ ὠραία Μοναχὴ, περίπου εἰκοσι

δύο χρόνων. Ἐφοῦ μὲ πλησίασε, μοῦ λέγει: “Ζήτησες ἀπὸ τὸν Θεὸ σημεῖο γιὰ νὰ βεβαιωθῆς... Ἐγὼ σοῦ λέγω, ὅτι ἐκεῖνο ποὺ ἔταξες στὸν νεαρὸ καὶ τοῦ ὑποσχέθηκες, νὰ τὸ πραγματοποιήσης!”... Καὶ ἐγὼ γεμᾶτος ἀπορία, τὸν ἐρώτησα: “Καὶ ποιὸς εἶσθε, πάτερ, διότι δὲν σᾶς γνωρίζω;”... Καὶ μοῦ ἀπάντησε: “Εἶμαι ὁ Κυπριανὸς καὶ ἡ ἀδελφὴ εἶναι ἡ ἀγία Ἰουστῖνα”. Ἀμέσως τότε ἐγὼ ἀπάντησα: “Εὐχαρίστως, νὰ γίνῃ!” καὶ εὐθὺς τοὺς ἔχασα ἀπὸ μπροστά μου, ἀφοῦ προηγουμένως μὲ εὐλόγησε ὁ Ἅγιος... ».

Μετὰ ἀπὸ τὴν διήγησι τοῦ θαύματος αὐτοῦ ἀπὸ τὸν ἀπλοῖκὸ χωρικό, συγκινήθηκα καὶ ἐδόξασα τὸν Ἅγιο Θεό, ὁ ὁποῖος μὲ τὸ «σημεῖο» αὐτὸ μοῦ ἔδωσε τὴν βεβαιότητα, ὅτι εὐρίσκομαι στὴν ὁδὸ τοῦ θελήματός Του καὶ Αὐτὸς κατευθύνει τὰ διαβήματά μου γιὰ τὴν δόξα τοῦ Ὀνόματός Του.

2. «Πρωορισμένο» τὸ Μοναστήρι μας

ΠΕΡΙΠΟΥ τὸ 1966, ἐνῶ ἡ τωρινὴ Μονὴ ἦταν στὰ σπάργανα, μία κυρία ἐζήτησε νὰ μὲ συναντήσῃ προσωπικά.

Μόλις μὲ εἶδε συγκινήθηκε καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ συζητήσουμε ἰδιαίτερος· πράγματι, ἀποσυρθήκαμε στὸ Ἡγουμενεῖο, διότι τότε δὲν εἶχε ἀκόμη ἐφαρμοσθῆ τὸ «ἄβατο» γιὰ τὶς γυναῖκες, καὶ μοῦ διηγήθηκε τὴν ἀκόλουθον ἱστορία.

«Ἔρχομαι ἐπὶ τούτῳ ἀπὸ τῆς Βρυξέλλης (πρωτεύουσα τοῦ Βελγίου) καὶ αἰσθάνομαι μεγάλη συγκίνησι τὴν στιγμήν αὐτὴν ποὺ ἀντικρῶζω ὅ,τι εἶδα σὲ ὄραμα ἐκεῖ στὴν ξενιτεῖάν ποὺ μένω... Ἐκεῖνα τὰ γεγονότα ποὺ ὠδήγησαν τὰ βήματά μου στὸν ἱερὸ αὐτὸν χῶρο εἶναι τὰ ἑξῆς.

Σὲ ἡλικία δεκαοκτῶ περίπου ἐτῶν, ἐνῶ ἤμουν ἀκόμῃ ἐλεύθερη, πῆγα μὲ τοὺς γονεῖς μου στὴν Βέροια, στὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου τοῦ Νέου, ὁ ὁποῖος εἶναι πολὺ θαυματουργός· ἦταν ἡ μνήμη του, 17η Ἰανουαρίου.

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ μὲ διακατεῖχε μιὰ παράξενη μελαγχολία καὶ εἶχα τάσεις αὐτοκτονίας... Ἀπομακρύνθηκα ἀπὸ τὸν Ναὸ ἀρκετὰ καὶ πῆγα κάτω ἀπὸ ἓνα πλατάνι μόνη μου.

Τὰ πρῶτα βήματα. 1963.

Ἐκεῖ, μὲ πλησίασε ἕνας νεαρὸς ὠραῖος, γλυκὺς στὴν ὄψι, μὲ ξανθὰ μαλλιά καὶ μοῦ λέει: “Ἀνθρώποι κακοί, κινούμενοι ἀπὸ φθόνου, σοῦ κάνουν μάγια καὶ θὰ πρέπει νὰ καταφύγῃς στὸν Ἰερέα γιὰ νὰ σοῦ διαβάσῃ Ἐξορκισμούς...”.

Εὐρισκόμουν σὲ πολὺ ἄσχημη ψυχικὴ κατάστασι, σὲ “κακὰ χάλια”, καὶ καθὼς δὲν ἐπίστευα σὲ μάγια, τοῦ εἶπα νὰ μὲ ἀφήσῃ ἥσυχην στὸν πόνο μου· αὐτὸς μοῦ ἀπάντησε:

“Δικαίωμά σου εἶναι νὰ μὴ πιστεύῃς, ἀλλὰ ὅμως σὲ δεκατέσσερα χρόνια αὐτὰ τὰ μάγια θὰ σὲ φέρουν σὲ θάνατο... Μέχρι τότε θὰ εἶσαι παντρεμένη καὶ θὰ ἔχῃς δύο παιδιά... Ὁ ἄνδρας σου θὰ σοῦ φέρῃ μιὰ φωτογραφία μου καὶ τότε θὰ γνωρίσῃς, ποιὸς εἶμαι ἐγώ, ὁ ὁποῖος σοῦ ὁμιλῶ τὴν στιγμὴ αὐτή... Μέχρι τότε θὰ ἔχω φτιάξῃ Μοναστήρι πρὸς τιμὴν τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης ἔξω ἀπὸ τὴν Φυλὴ Ἀττικῆς καὶ ἂν θέλῃς νὰ γίνῃς καλά, ἐκεῖ θὰ πᾶς... Δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο νὰ σοῦ πῶ, παρὰ μόνο νὰ σοῦ δείξω αὐτό...”, καὶ ἀφοῦ ἄνοιξε τὰ χέρια του σὲ σχῆμα σταυροῦ καὶ φάνηκαν στὶς παλάμες του δυὸ μεγάλες πληγές, ἔγινε ἄφαντος, χάθηκε ἀπὸ μπροστά μου.

Καθὼς εὐρισκόμουν ὑπὸ τὴν ἐπήρεια τῆς μαγείας καὶ μάλιστα δὲν ἐπίστευα τότε σ’ αὐτήν, δὲν ἔδωσα καμμιά σημασία στὸ γεγονός, δὲν ἀνησύχησα οὔτε ἀναρωτήθηκα

ποιός ἦταν καὶ πῶς βρέθηκε ἐκεῖ αὐτὸς ὁ νέος καὶ ποιό ἦταν τὸ νόημα τῶν συγκλονιστικῶν λόγων πού μου εἶπε...

Τὸ μόνο καλὸ ἦταν ὅτι δὲν αὐτοκτόνησα... Ὑστερα ἀπὸ κάμποση ὥρα γύρισα πάλι πίσω στοὺς γονεῖς μου.

Μετὰ ἀπὸ τὸ γεγονὸς αὐτὸ πέρασαν μῆνες· ὁ σύζυγός μου μὲ ἀγάπησε καί, ἐνῶ ἤμουν στὴν ἄσχημη κατάστασι πού ἀνέφερα, παντρευτήκαμε καὶ πήγαμε στὸ ἐξωτερικό, στὶς Βρυξέλλες, ὅπου ἀπέκτησα καὶ δύο παιδιά· ἀλλὰ, ὅπως ἀκριβῶς εἶχε προεῖπει ὁ νέος, σὲ δεκατέσσερα χρόνια ἤλθα σὲ θάνατο.

Ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια βασανιζόμουν ἀπὸ τὴν ἀσθένεια τῆς μελαγχολίας, εἶχα λογισμοὺς νὰ αὐτοκτονήσω, δὲν περιποιόμουν τὸν ἄνδρα μου καὶ τὰ παιδιά μου καὶ δὲν ἤθελα νὰ τοὺς βλέπω· τέτοια καὶ ἄλλα παρόμοια συναισθήματα κυριαρχοῦσαν μέσα μου... Ὁ σύντροφός τῆς ζωῆς μου ἦταν καλὸς καὶ σήκωνε μαζί μου τὸν σταυρὸ τῆς ἀσθενείας, μὲ λυπόταν καὶ μὲ ἀνεχόταν.

Στὰ δεκατέσσερα λοιπὸν χρόνια, ἐνῶ εἶχα φθάσει στὸ χειλὸς τοῦ θανάτου, συνέβη κάποτε ὁ σύζυγός μου νὰ λείπῃ στὴν Ἑλλάδα γιὰ ἰδική του ἐργασία· στὴν διάρκεια τῆς ἀπουσίας του ὑπέφερα τόσο πολὺ, ὥστε γονάτισα καὶ προσευχήθηκα: “*Ἄν, Θεέ μου, δὲν λυπᾶσαι ἐμένα καὶ τὸν ἄνδρα μου, λυπήσου τὰ παιδιά μου... Ἡ κάνε με καλὰ ἢ πᾶρῃ με... Δὲν ἀντέχω πιά αὐτὸ τὸ μαρτύριο...*”.

Λέγοντας αὐτὰ καὶ κλαίγοντας, σὰν νὰ ἀποκοιμήθηκα καὶ βλέπω, ὅτι εὕρισκόμουν

σ' αὐτὸν ἐδῶ τὸν τόπο (τῆς Μονῆς), μπροστὰ σὲ μιὰ μεγάλη πύλη (αὐτὴ πού εἶναι ἀκόμη τώρα ἡ πύλη τοῦ ἀβάτου) καὶ ἄκουσα μιὰ φωνὴ ἀπὸ τὸν οὐρανό: *“Τί σοῦ εἶπα ἐδῶ καὶ δεκατέσσερα χρόνια κάτω ἀπὸ τὸν πλάτανο;”*... καὶ καθὼς βιάστηκα νὰ κοιτάξω πρὸς τὰ ἐπάνω γιὰ νὰ ἰδῶ ἀπὸ ποῦ ἔρχεται ἡ φωνή, ἀντίκρουσα ἓνα μεγάλο ἀστέρι καὶ κατόπιν συνῆλθα.

Ἄκριβῶς ἐκείνη τὴν ἡμέρα, καθὼς ἡ Θεία Πρόνοια ὅλα τὰ εἶχε ρυθμίσει, ἤλθε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ὁ σύζυγός μου, ὁ ὁποῖος, ἐπειδὴ ἐγνώριζε ὅτι ἀγαπῶ πολὺ τὶς ἱερὲς Εἰκόνες, ἄνοιξε ἓνα πακετάκι, λέγοντας ὅτι μοῦ ἔφερε ἓνα δῶρο, πού πίστευε ὅτι θὰ μοῦ ἄρесе: ἦταν ἡ ἱερὰ Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ μας!...

Ἄνατρίχιασα...

Αὐτομάτως θυμήθηκα ἐκεῖνο πού μοῦ εἶχε πεῖ ὁ μυστηριώδης νέος στὴν Βέροια: *“ὁ ἄνδρας σου θὰ σοῦ φέρῃ μιὰ φωτογραφία μου καὶ τότε θὰ γνωρίσης ποιὸς εἶμαι ἐγὼ πού σοῦ ὁμιλῶ τὴν στιγμή αὐτή!...”*· τότε πλέον πείσθηκα, ὅτι αὐτὸς πού μοῦ εἶχε ἐμφανισθῆ, ἦταν ὁ Σωτήρας Χριστός μας.

Ἐκλαυσα πολὺ καὶ ἀπὸ εὐγνωμοσύνη καὶ ἀπὸ χαρὰ· ἐπίσης προσευχήθηκα, δίνοντας δόξα στὸν ἐλεήμονα Θεὸ καὶ ἀπεφάσισα νὰ ἔλθω στὴν Ἑλλάδα γιὰ νὰ βρῶ τὸ Μοναστηράκι σας, νὰ προσκυνήσω, νὰ εὐχαριστήσω

τὸν Κύριο καὶ νὰ λάβω τὴν ἱαματικὴ εὐλογία τῶν Ἀγίων σας ».

* * *

Η ΚΥΡΙΑ αὐτὴ εἶχε μία ἀδελφὴ στὴν Ἑλλάδα, ἡ ὁποία ἔμενε στὴν ὁδὸ Φυλῆς, πλησίον τῆς Πλατείας Βάθης. Ὅταν ἤλθε στὴν Ἑλλάδα, τῆς διηγήθηκε τὴν δοκιμασία της καὶ τὴν προέτρεψε νὰ ἐρευνήσῃ ἂν ὑπάρχει στὴν Φυλὴ κάτι ποὺ νὰ ἔχῃ σχέσι μὲ τὸν Ἅγιο Κυπριανό· αὐτὴ ἐρώτησε καὶ ἔμαθε, ὅτι κτίζεται Μοναστηράκι πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου Κυπριανοῦ.

Ἔτσι, ὅταν ἤλθε, ἦταν προετοιμασμένη γιὰ τὴν Θεία Λειτουργία: σὲ λευκὴ πετσέτα εἶχε ἓνα πρόσφορο, εἶχε ἐπίσης φέρει νάμα, εἶχε νηστεύσει καὶ ἐξομολογηθῆ.

Ἐγινε ἡ Θεία Λειτουργία καὶ στὸ τέλος τῆς ἐδιαβάσαμε τὶς ἐξορκιστικὰς εὐχὰς· ἔφυγε ἐντελῶς καλὰ, ἀπαλλαγμένη ἀπὸ κάθε σατανικὴ ἐπήρεια, δοξολογώντας τὸν Θεὸ « τὸν ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ δοξαζόμενον ».

* * *

ΤΟ ΘΑΥΜΑ αὐτὸ μὲ συνεκίνησε βαθύτατα, διότι συνειδητοποίησα τὴν Πρόνοια τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸ Μοναστηράκι μας...

Μὲ τὴν γυναῖκα ποὺ ἤλθε ἀπὸ τὶς Βρυξέλλες εἶχα περίπου τὴν ἴδια ἡλικία· ὑπολογίσθηκε, ὅτι ὁ χρόνος ποὺ ἐμφανίσθηκε ὁ Κύριος στὴν Βέροια, στὴν νεαρὰ τότε

κοπέλλα, ἦταν ὁ ἴδιος χρόνος, περίπου τὸ 1951-1952, ὅποτε, σὲ ἡλικία περίπου δεκαεπτὰ ἐτῶν, εἶχα τάξει στὸν Ἅγιο Κυπριανό, ἐπειδὴ τὸν εὐλαβήθηκα πολύ, νὰ φτιάξω τὸ « σπίτι » του, ἐὰν βεβαίως ἦταν καὶ θέλημα Θεοῦ, καὶ ἀφοῦ τοῦ ἀφιερῶθῶ, νὰ λέγω στοὺς νέους τὸ « στόπ », καθὼς θὰ τρέχουν μὲ φόρα στὴν ἁμαρτία...

Πρὶν δηλαδὴ ἀκόμη νὰ ἰδρυθῆ ἡ Μονὴ μας, ὁ προγνώστης Θεὸς συνέστησε Αὐτὴν στὸ βασανιζόμενο πλάσμα Του, ὡς ἰατρεῖο ψυχῶν καὶ σωμάτων, διὰ πρεσβειῶν τῶν Ἁγίων Του...

Ἰσχυρὰ ἀπόδειξις, ὅτι μὲ τὸ ἅγιο θέλημα τοῦ Κυρίου μας ἔχει ἰδρυθῆ καὶ προοδεύσει τὸ Μοναστήρι μας, εἶναι ἡ τόσο χαρακτηρι-

*Τὰ πρῶτα βήματα. 1966.
Ὁ τότε Ἀρχιμανδρίτης Κυπριανός.*

Σεπτέμβριος 2004.
Βορεία ἄποψις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

στική δήλωσίς Του σὴν πάσχουσα τότε νεαρὰ
δούλη Του σὴν Βέροια:

«Μέχρι τότε θὰ ἔχω φτιάξει Μοναστήρι πρὸς τιμὴν τῶν Ἀγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης ἔξω ἀπὸ τὴν Φυλή...»...

Ἄς εἶναι εὐλογημένο τὸ Ὄνομά Του!...

*3. Ἡ σωτηρία τοῦ νεαροῦ ἀθλητοῦ**

ΤΟ ΕΤΟΣ 1966, ἓνας νεαρὸς εἴκοσι ἑννέα ἐτῶν, ἀθλητὴς ποδοσφαίρου, κάτοικος προαστίου Ἀθηνῶν, ἔφθασε στὸ χεῖλος τοῦ

(*) Βλ. περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 2/Νοέμβριος 1966, σελ. 15-16.

τάφου πάσχων ἐκ τοῦ φοβεροῦ δαιμονίου τῆς μαγείας· τί εἶχε συμβῆ;...

Ὁ νέος αὐτὸς ἐζήτησε σὲ γάμο μίαν σεμνὴ καὶ πολὺ καλὴ κόρη· τότε κάποιο ἄλλο πρόσωπο, πὺ ὠμοίαζε μὲ τὸν διάβολο στὸν φθόνο, κατέφυγε σὲ μάγισσα γιὰ νὰ τρελλάνη καὶ θανατώσῃ τὸν νέο.

Δυστυχῶς, δὲν ἄργησε νὰ ἐπιτύχῃ τὸν σκοπὸ του: τὰ μάγια ἔπιασαν τὸν νέο, διότι δὲν εἶχε σύνδεσμο μὲ τὰ Ἱερὰ Μυστήρια τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας: ἄρχισε νὰ μὴ θέλῃ τὴν ἐργασία του, διέλυσε τὸ μεγάλο κατάστημά του, δὲν ἐπιθυμοῦσε νὰ βλέπῃ τοὺς οἰκεῖους του καὶ στὸ τέλος, ἀπὸ τοὺς φρικτοὺς πονοκεφάλους, ἔφθασε στὸ σημεῖο νὰ ζητῆ νὰ αὐτοκτονήσῃ...

Οἱ γονεῖς του τὸν ἔτρεχαν σὲ ἰατροὺς ἐπὶ δύο μῆνες, ἀλλὰ τίποτε δὲν κατῴρθωσαν, διότι ἡ ἐπιστήμῃ ἀδυνατεῖ νὰ προσφέρῃ κάποια οὐσιαστικὴ βοήθεια στὶς περιπτώσεις αὐτές.

Στὴν ἀπόγνωσί της, ἡ μητέρα τοῦ νέου καταφεύγει σὲ ἓνα «μέντιουμ»: τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ ὄργανο τοῦ πονηροῦ λέγει σὲ αὐτήν, ὅτι ὁ γυιὸς της πάσχει ἀπὸ μάγια, κατονομάζει τὸ πρόσωπο πὺ ἔκαμε αὐτὰ καὶ τὸ μέρος τῆς αὐλῆς πὺ εἶναι θαμμένα, τὰ ὅποια πράγματι σκάβοντας τὰ εὗρῃκαν· πλὴν ὅμως, «ἐπειδὴ τὸ κακὸ εἶχε προχωρήσει πολὺ», ἀδυνατοῦσε νὰ τοὺς βοηθήσῃ...

Πέρασαν λοιπὸν δύο μῆνες ἀπὸ τότε ποὺ ὁ νέος ἄρχισε νὰ ὑποφέρῃ· κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ δὲν μπορούσε νὰ κοιμηθῆ καθόλου, τὶς τελευταῖες μάλιστα δεκαπέντε ἡμέρες οὔτε νὰ φάν, ἕως ὅτου τὴν 16η Ἰουλίου, ἡμέρα Σάββατο, ἔφθασε στὰ πρόθυρα τοῦ θανάτου, ἄρχισε νὰ μὴν αισθάνεται, ἐμελάνιασε τὸ πρόσωπό του, θρῆνος δὲ καὶ κοπετὸς ἐπικρατοῦσε στὸ σπίτι καὶ τελικὰ ἡ χήρα μητέρα του λιποθυμεῖ, διαπιστώνοντας ὅτι χάνει τὸ παιδί της...

Στὴν ἀπελπιστικὴ κατάστασι αὐτή, μὲ τὴν πρωτοβουλία κάποιου γνωστοῦ τους, μεταφέρουν τὸν νέο σχεδὸν ἀναίσθητο στὸ Μοναστήρι μας...

Ἐκείνη τὴν ὥρα ὁ ἥλιος, γεμᾶτος δόξα, ἔδουε πέρα μακρὰ, ἐνῶ ἡ φύσις γύρω ἡσύχαζε... Ξαφνικά, διακόπτεται αὐτὴ ἡ ἀγαλλίασις ἀπὸ τὸν θόρυβο τοῦ αὐτοκινήτου, τὸν θρῆνο καὶ κοπετὸ τῶν φίλων τοῦ νέου καὶ τῆς ἀδελφῆς του, οἱ ὅποιοι τὸν συνώδευαν...

Μετὰ τὴν σύντομν ἐνημέρωσί μας γιὰ τὴν τραγωδία τοῦ νέου, ἡ ὁποία μᾶς συνεκίνησε βαθύτατα, τὸν μεταφέρουν μέσα στὴν Ἐκκλησία καὶ ὁ Ἱερεὺς τῆς Μονῆς ἀρχίζει τὴν ἀνάγνωσι τῶν Ἐξορκισμῶν καὶ τὴν πάλιν μὲ τὸν διάβολο...

Τὸ θέαμα ποὺ βλέπαμε ἐπὶ μιάμιση περίπου ὥρα ἦταν τρομερό!...

Ἱερὰ Πανήγυρις. 1963.

Τὸ πονηρὸ πνεῦμα ἀντιδροῦσε βίαια καὶ ὁ πάσχων ἐκραύγασε: «Φθάνει πιά!... Δὲν ἀντέχω ἄλλο!...».

Προτοῦ ἀκόμη νὰ γίνη ἡ Ἀπόλυσις, οἱ Ἅγιοι τῆς Μονῆς μας ἔκαναν τὸ θαῦμα τους: ξαφνικὰ ὑποχωρεῖ ἡ μαυράδα ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ νέου, ὁ ὁποῖος πλέον ἡσυχάζει καὶ ζητεῖ νὰ κοιμηθῆ.

Τὸν βάζουμε στὸ κρεβάτι καὶ κοιμᾶται ὡς τὸ πρωῖ τῆς Κυριακῆς, ὅποτε τὸν ἐξύπνησαν οἱ καμπάνες, οἱ ὁποῖες κτυποῦσαν πρὸ χαρμόσυνα ἐκείνη τὴν ἡμέρα, γιὰ τὸ θαῦμα τοῦ Θεοῦ...

Ὁ νεαρὸς ἀθλητὴς ἰατρεύθηκε τελείως ὄχι μόνο σωματικά, ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερο καὶ ψυχικά, διότι ἐξωμολογήθηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ζωὴ του καὶ ἐκοινώνησε τῶν ἀχράντων Μυστηρίων.

Τὴν Παρασκευὴ 22α Ἰουλίου ἔφυγε ὑγιέστατος γιὰ τὸ σπίτι του καὶ μετὰ ἀπὸ μίαν ἑβδομάδα ἔκαμε ἐπίσημα τοὺς ἀρραβῶνες του μὲ τὴν κοπέλλα πὺ ἐίχε δώσει λόγο πρὶν νὰ ἀσθενήσῃ· μετὰ ἀπὸ ἓνα μῆνα περίπου στεφανώθηκε, ἀναγεννημένος πλέον διὰ τῆς Μετανοίας καὶ τῆς καθαρᾶς Ἐξομολογήσεως...

4. Ἡ λύσις τοῦ «δεμένου» ζεύγους*

ΜΙΑ Κυριακὴ τοῦ ἔτους 1967, ὅταν ἐτελείωσα τὴν Θεία Λειτουργία, καὶ ἐνῶ ἤμουν

Ἱερὰ Πανήγυρις. 1995.

(*) Βλ. περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 7/ Ἀπρίλιος-Μάϊος 1967, σελ. 51.

ἀκόμη μέσα στὸ Ἱερὸ Βῆμα, πλησιάζει κλαίγοντας ἕνας νέος τριανταπέντε περίπου ἐτῶν καὶ μοῦ λέγει:

«Πάτερ, λυπήσου με, λυπήσου τὸ σπίτι μου ποὺ καίγεται ἀπὸ τὸν διάβολο καὶ τοὺς ἀνθρώπους του· εἶμαι ἕκοσι πέντε ἡμερῶν γαμπρὸς καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου μέχρι σήμερα εἶμεθα μὲ τὴν σύζυγό μου σὰν ἀδέλφια... Μᾶς ἔχουν, πάτερ, “δέσει”. Σὲ κανέναν κακὸ δὲν ἔκανα, ἀλλὰ ὁ φθόνος τοὺς ὠδήγησε νὰ μοῦ κάνουν κακό... Βοήθησέ με, πάτερ, διότι ἡ σύζυγός μου εἶναι ἔτοιμη νὰ μὲ ἐγκαταλείψῃ... Τί νὰ πρωτοθρηνήσω;... Τὴν ἀχρήστευσίν μου;... Τὴν διάλυσι τῆς οἰκογενείας μου;... ἢ τοὺς ἐξετευλισμοὺς ἐκ μέρους τοῦ περίεργου κόσμου;... ».

Ἐκλαυσα καὶ πόνεσα μαζί του καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀγανάκτησα, σκεπτόμενος τὴν κακία τοῦ κόσμου καὶ τὸν φθόνο τῶν δυστυχῶν φίλων τοῦ σατανᾶ... Ἀξιοθρήνητοι ἄνθρωποι ποὺ δὲν σκέπτονται τὶ κάνουν... Λησμονοῦν τὴν δικαίαν κρίσι τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν τύχη ποὺ τοὺς περιμένει...

Προσπάθησα νὰ παρηγορήσω τὸν πονεμένο νέο καὶ τοῦ ὑπέδειξα, ἀφοῦ νηστεύσουν τρεῖς ἡμέρες, νὰ ἔλθουν μαζί μὲ τὴν γυναῖκα του, γιὰ νὰ τοὺς διαβάσουμε τοὺς Ἐξορκισμοὺς.

Τὴν Τετάρτη τὸ ἀπόγευμα ξεκίνησαν ἀπὸ τὸ χωριό τους, ποὺ ἀπέχει περίπου πέντε χιλιόμετρα ἀπὸ τὸ Μοναστήρι μας, καὶ ἦλθαν

μαζὶ μὲ τὸν πατέρα καὶ τὸν ἀδελφὸ τῆς συζύγου.

Πρωτίστως ἐξωμολογήθησαν καὶ οἱ δύο... Κατόπιν, κάναμε βραδυνὴ Λειτουργία στὸ ὄνομά τους.

Περίπου γύρω στὰ μεσάνυχτα, τοὺς ἐδιαβάσαμε τοὺς Ἐξορκισμοὺς τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, τοῦ Ἁγίου Κυπριανοῦ κ.ἄ.

Τὴν νύκτα αὐτή, ὁ πατέρας τοῦ γαμπροῦ, στὸ χωριὸ πού κατοικοῦσαν, βλέπει στὸν ὕπνο του ἕναν Γέροντα σεβάσμιο καὶ τοῦ λέγει:

«Σήκω, παιδί μου, γρήγορα καὶ σκάψε στὸν δεῖνα τόπο (ὑποδεικνύοντας μὲ τὸ χέρι του αὐτόν), γιὰ νὰ βρῆς τὰ “δεσίματα” τοῦ γυιοῦ σου.»

Ξύπνησε ὁ γερο-πατέρας ξαφνιασμένος καὶ ὅταν ἐπέστρεψε τὸ ζεῦγος, τοὺς διηγήθηκε τὸ ὄνειρο...

Τότε ὁ γαμπρός, μὲ πίστι ὅτι ὁ Ἅγιος Κυπριανὸς ἔκανε τὸ θαῦμα του, ἀρπάζει τὸν κασμὰ καὶ ἀρχίζει νὰ σκάβη στὸ μέρος πού ὑπέδειξε ὁ σεβάσμιος Γέρον...

Ἄφοῦ ἔσκαψε περίπου 40-50 ἑκατοστά, βρῆκε ἕνα ὀλόλευκο δεμένο μαντήλι, πού περιεῖχε νεκρόχωμα καὶ ἕνα κομμάτι σύρμα γυρισμένο, ὥστε νὰ σχηματίζη τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ὀνομάτων τοῦ ζεύγους καὶ νὰ τὰ «δένη»!...

Ἄμέσως τὰ παίρνει καὶ τὰ φέρνει στὸν Μοναστήρι μας, γιὰ νὰ τὰ διαβάσουμε καὶ καταστρέψουμε...

Τὸ θαῦμα εἶχε γίνει...

Δεκαπέντε ἡμέρες μετὰ ἀπὸ τὸ γεγονός αὐτό, ἦλθε ἡ μητέρα τοῦ νέου μὲ ἓνα γαϊδουράκι φορτωμένο δῶρα καὶ μὲ δάκρυα εὐχαρίστησε τοὺς Ἅγίους τῆς Μονῆς μας γιὰ τὴν εὐτυχία ποὺ ἐχάρισαν στὰ πονεμένα παιδιά της...

5. Λύσις μαγείας μετὰ ἀπὸ 15 ἔτη*

« **ΕΓΝΩΡΙΣΑ** τὸ Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Κυπριανοῦ ἀπὸ ἓνα περιστατικό, τὸ ὁποῖον θέλω ἀπὸ καρδίας μου νὰ σᾶς τὸ διηγηθῶ ἐν ὀλίγοις.

Ἕνας φίλος μου ἀπὸ ἡλικίας 14 ἐτῶν ἦταν πανέξυπνος. Εἰς τὰ μαθήματα ἀριστοῦχος, εἰς τὸν χαρακτῆρα ἀκέραιος, εἶχε ὅλα τὰ καλά. Χαρακτηριστικῶς σᾶς λέγω, ὅτι καὶ ὁ ἐχθρὸς του ἔπρεπε νὰ μὴ θέλῃ τὸ κακό του.

Μόλις ἐτελείωσε τὸ Γυμνάσιο, ἔδωσε ἐξετάσεις εἰς τὰς δύο Σχολὰς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, τὴν Νομικὴν καὶ Φιλολογίαν καὶ ἐπέτυχε μεταξὺ τῶν πρώτων εἰς ἀμφοτέρας τὰς Σχολάς.

Ἐφοίτησε ἓνα μικρὸ διάστημα καὶ ὅλως αἰφνιδίως ὁ φιλομαθέστατος καὶ τόσον ἠγαπημένος φίλος μου ἐκλείσθη εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ἤρνεϊτο ἐπιμόνως νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ

(*) Βλ. περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 25/Ἰανουάριος 1969, σελ. 6.

Ἡ Ἐφέστιος Ἱερὰ Εἰκὼν τῶν Ἀγίων μας.

τὴν θύρα. Οἱ γονεῖς του τὸν ἐπῆγαν εἰς ὄλους τοὺς ἰατροὺς καὶ τὰ νοσοκομεῖα καὶ δυστυχῶς δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τοῦ θεραπεύσουν τὴν τόσο παράξενη ἀσθένεια, νὰ μὴ θέλῃ νὰ ἐξέλθῃ δηλ. ἀπὸ τὴν οἰκίαν των. Ἡ κατάστασις αὐτὴ διήρκεσε 13-14 χρόνια!!!...

Ἰατρεύθη ὅμως ὁ Ἰωάννης ὡς ἐξῆς:

Ἔνας φίλος μας, ὁ Ν.Φ., Καθηγητὴς τῆς Φιλολογίας, ἔμεινε εἰς τὸ Μοναστήρι 7

ἡμέρας. Δὲν γνωρίζω τί εἶδε εἰς τὴν Μονὴν ** καὶ ὀλοταχῶς ἤλθε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰωάννου, συνεννοήθηκε μὲ τὴν οἰκογένειάν του καὶ ὅλοι μαζὶ μετέβησαν εἰς τὴν ἐν λόγῳ Μονήν.

Ὁ Ἅγιος Καθηγούμενος Ἀρχιμ. π. Κυπριανός, τοὺς ὑπεδέχθη καὶ τοὺς ἐζήτησε νὰ παραμείνῃ ὁ ἀσθενὴς τὸ βράδυ ἐκεῖνο εἰς τὴν Μονήν. Πράγματι ἔμεινε καὶ ἐξωμολογήθηκε, τοῦ ἐδιαβάσθησαν οἱ Ἐξορκισμοὶ τοῦ Μ. Βασιλείου, Χρυσοστόμου καὶ Ἁγίου Κυπριανοῦ. Τὴν δὲ ἐπομένην ἐτελέσθη Θ. Λειτουργία εἰς τὸ ὄνομά του, ὅποτε ἔγινε καὶ τὸ μεγάλο θαῦμα ἀπὸ τὸν Ἅγιο Κυπριανό.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη δὲν ἐκλείσθη πλέον πάλιν εἰς τὴν οἰκίαν του ὁ Ἰωάννης, ἀλλὰ ἀμέσως καὶ βιαστικὰ πλέον βρῆκε πάλιν τὸν δρόμο του, τὸν ὁποῖον πρὸ 14 ἐτῶν ὁ διάβολος τοῦ εἶχε κλείσει. Χαρακτηριστικῶς σὰς ἀναφέρω ὅτι, τόση ἦτο ἡ ὁρμὴ του ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὥστε ἐπῆγε νὰ ἐγγραφῆ εἰς τὴν Φιλολογίαν, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἦτο διαγεγραμμένος, ἐπῆγε ἐν συνεχείᾳ εἰς τὴν Νομικὴν, διατηροῦσε εἰς τὴν Σχολὴν αὐτὴν τὴν ιδιότητα τοῦ φοιτητοῦ, διότι εἶχε “δώσει” μαθήματα.

Δίδει λοιπὸν ἐξετάσεις, περνάει τὸ πρῶτο ἔτος τῆς Νομικῆς καὶ ἐπαναλαμβάνει τὴν

(**) Σημ. ἡμ.: εἶχε ἰδεῖ τὸ θαῦμα τῆς ἰάσεως τοῦ νεαροῦ ἀθλητοῦ (βλ. Θαῦμα 3ον, σελ. 51 ἐ.).

έγγραφὴν τοῦ εἰς τὴν Φιλολογίαν.

Σήμερον [1968], λοιπόν, ὅπου εὐδοκία Θεοῦ γράφω τὸ παρὸν θαῦμα, ὁ ἀγαπητὸς Ἰωάννης εἶναι εἰς τὸ 3ον ἔτος τῆς Φιλολογίας καὶ διεκδικεῖ ὑποτροφίαν!...

Δ. Δ. Φελεμέγκας

Ἀριστομένους 58

Ἀθῆναι ».

• *Πολὺ ἐνδιαφέρουσα συνέχεια*

ΟΣΑ ἐπακολούθησαν μετὰ τὸ μεγάλο αὐτὸ θαῦμα εἶναι πολὺ ἐνδιαφέροντα, ὅχι μόνο ἐπειδὴ μέσῳ αὐτῶν τὸ θαῦμα τριπλασιάσθηκε, ἀλλὰ καὶ διότι διευκρινίσθηκε ἡ αἰτία τῆς παθήσεως τοῦ Ἰωάννου, καὶ ἡ ὁποία βεβαίως ἦταν ἡ μαγεία.

Δυτικὴ πλευρὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ χώρου τῆς Μονῆς.

Ἡ Βιβλιοθήκη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Ὁ θεραπευθεὶς εἶχε δύο ἀκόμην ἀδελφούς, ἓναν ἐργαζόμενο καὶ ἓναν ἐπίσης φοιτητή... Ἔνα ἔτος περίπου μετὰ τὴν λύσι τοῦ προβλήματος τοῦ Ἰωάννου, αὐτὸς καὶ οἱ γονεῖς του φέρνουν στὸ Μοναστήρι τὸ δεύτερο παιδί, τὸν ἐργαζόμενο, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν σειρά του παρέμενε ἐγκλειστος στὸ σπίτι... Ἡ κατάστασις του ἦταν ἀθλιώτερη ἀπὸ τοῦ πρώτου...

Ἐκρατήσαμε τὸ παιδί κοντά μας τρεῖς ἡμέρες... Ἐξωμολογήθηκε, τοῦ ἐδιαβάσαμε τὶς Εὐχὲς τῶν Ἐξορκισμῶν καὶ λειτουργήσαμε στὸ ὄνομά του... Τελικά, μὲ τὴν Χάρι τοῦ Κυρίου μας, ἔφυγε καὶ αὐτὸς τελείως θεραπευμένος...

Οἱ δαίμονες ὅμως κυριολεκτικὰ «δὲν εἶχαν ἡσυχία»...

Μετὰ ἀπὸ δύο περίπου χρόνια, ὁ τρίτος γυιός, ὁ ὁποῖος εἶχε νὰ δώσῃ ἀκόμην ἓνα

μάθημα για να τελειώση τις σπουδές του, ἔφθασε καὶ αὐτὸς σὲ ἀθλία κατάστασι... Τὶς τελευταῖες δεκαπέντε ἡμέρες ἦταν κλεισμένος στὸ σπίτι, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ φάν καὶ νὰ κοιμηθῆ... Ἡ ἐπιδείνωσις ἔφθασε σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε ἦταν ἀδύνατον οἱ οἰκεῖοι του νὰ τὸν φέρουν στὸ Μοναστήρι καὶ γι' αὐτὸ ἦλθαν τὰ δύο θεραπευθέντα ἀδέλφια καὶ οἱ γονεῖς γιὰ νὰ μὲ παρακαλέσουν νὰ κατέβω στὸ σπίτι καὶ νὰ τὸν διαβάσω ἐκεῖ...

Τί εἶχε ὅμως προηγηθῆ;...

Ὁ νέος εἶχε πάει στὸ χωριό τους, ἔξω ἀπὸ τὸν Πύργο, γιὰ λίγη ξεκούρασι ἀπὸ τὰ διαβάσματα... Οἱ οἰκεῖοι του τὸν εἶχαν συμβουλεύσει νὰ μὴν ἐπισκεφθῆ μία θεία του,

Τὸ ἐσωτερικὸ τῆς Βιβλιοθήκης.

Ἡ Τράπεζα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

ἀδελφὴ τοῦ πατέρα του, διότι εἶχαν ὑποψίες ὅτι αὐτὴ ἦταν ποὺ ἀπὸ φθόνο γιὰ τὴν πρόοδο τῶν ἀνεψιῶν της, τοὺς ἔκανε μάγια... Τὸ παιδὶ ὑπάκουσε καὶ πῆγε σὲ ἄλλο σπίτι... Ἐκεῖ ὅμως τὸν ἐπισκέφθηκε ἡ φθονερὴ θεία, ἡ ὁποία τὸν ἔπεισε μὲ τὸ καλὸ νὰ περάσῃ καὶ ἀπὸ αὐτὴν... Ὁ νέος, ἀπὸ ἐντροπή, πῆγε στὸ σπίτι τῆς θείας του... Αὐτή, πραγματικὸ ὄργανο τοῦ σατανᾶ, εἶχε ἐτοιμάσει καὶ τοῦ ἔδωσε νὰ φάῃ μία πίττα... Αὐτὸ ἦταν... Ἀπὸ τότε, ὁ νέος κλείσθηκε μέσα στὸ σπίτι... Ξεφύλλιζε συνεχῶς τὰ βιβλία, δῆθεν ὅτι διαβάζει, χωρὶς νὰ καταλαβαίνει τίποτε... Καὶ συνεχῶς μαράζωνε...

Τελικά, κατέβηκα στὸ σπίτι... Ἐτέλεσα τὸν Μικρὸ Ἀγιασμὸ καὶ ἐδιάβασα τὶς Εὐχὲς τῶν

Ἐξορκισμῶν... Ὁ ἀσθενής, μὲ τὴν χάρι τοῦ Κυρίου μας, φάνηκε καλοδιάθετος... Στὸ τέλος ἤλθε μαζί μου στὸ Μοναστήρι, ὅπου παραδόξως ἔφαγε γιὰ πρώτη φορὰ μετὰ ἀπὸ τόσες ἡμέρες...

Ἔμεινε μαζί μας τρεῖς ἡμέρες καὶ ἀκολουθήσαμε τὸ ἴδιο «τυπικό»... Ἔφυγε τελείως καλὰ καὶ πῆγε ἀμέσως νὰ δώσῃ τὸ μάθημα ποὺ χρεωστοῦσε... Πῆρε τὸ πτυχίό του καὶ τώρα εἶναι Καθηγητής...

6. Δίωξις τοῦ πονηροῦ πνεύματος τῆς ἀφωνίας καὶ τῆς ἀϋπνίας*

«**ΣΗΜΕΡΑ**, Σάββατον 5.4.1969, Ἑορτὴ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Λαζάρου, ἤλθαμε εἰς τὸ Ἡσυχαστήριον τοῦ Ἁγίου Κυπριανοῦ, διὰ νὰ μοῦ διώξῃ τὸ πονηρὸν πνεῦμα τῆς ἀφωνίας καὶ ἀϋπνίας, τὸ ὁποῖον μὲ ἐβασάνιζε ἐπὶ τριήμερον.

Κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου νὰ πάω σὲ Ἐκκλησία καὶ νὰ μοῦ διαβάσῃ ὁ Ἱερεὺς Ἐξορκισμούς, διὰ νὰ διωχθῇ τὸ κακόν, τὸ ὁποῖο ἐμφώλευε στὴν καρδιά μου διὰ νὰ μὲ πολεμᾷ καὶ νὰ μὲ ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὸν δρόμο τῆς σωτηρίας, ἤλθα ἐδῶ.

Ὁ εὐλαβὴς καὶ πιστὸς Ἱερεὺς τῆς Μονῆς

(*) Βλ. περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 235/Μάρτιος-Ἀπρίλιος 1990, σελ. 167.

μοῦ ἐδιάβασε ἐπὶ τρία τέταρτα Ἐξορκισμοὺς καὶ ἄλλας εὐχὰς καὶ μὲ ἐσταύρωσε, ἐνῶ μὲ κατεῖχε φοβερὰ ταραχὴ στὴν θέα τοῦ Σταυροῦ.

Καὶ κατόπιν τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον τῆς ἀφωνίας, λέγοντας “*θὰ φύγω*”, “*φεύγω*”, “*ὁ Ἅγιος μὲ διώχνει*” (ἐννοώντας τὸν Ἅγιο Νεκτάριο) καὶ “*τοῦτος ἐδῶ*” (ἐννοώντας καὶ δεικνύοντας τὸν Ἅγιο Κυπριανὸ) καὶ ἡ “*προσευχή*”, ἐξῆλθε καὶ ἐλευθερώθηκε ἡ γλῶσσα μου.

Σηκώθηκα, προσκύνησα τοὺς Ἁγίους, λέγοντας τὰ τροπάρια τους καὶ δοξολογώντας τὸν Θεό· ὑπερευγνώμων ἀποχωρῶ τῆς Μονῆς, ὑποσχομένη διὰ Λειτουργίας νὰ εὐχαριστήσω τὸν σταυρωθέντα μας Χριστό.

*“Μεγάλα τὰ τῆς πίστεως κατορθώματα”·
“Τίς Θεὸς μέγας ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν”· “Ὅσα
ἂν αἰτήσητε ἐν τῇ προσευχῇ πιστεύοντες
λήψεσθε”.*

“Ὀλγα Μουρατίδου ».

7. Ὁ Ἅγιος εἰρνεύει τὸ ζεῦγος*

ΤΟ ΕΤΟΣ 1991, ἡ Εἰρήνη Σαλονίτου (Τράλλεων 125, Γαλάτσι Ἀθηνῶν), ἡ κόρη τῆς Θεοδώρα καὶ ὁ γαμπρός τῆς Στυ-

(*) Βλ. περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 243-245/Ἰούλιος-Δεκέμβριος 1991, σελ. 358.

Νοτιοδυτική πλευρά τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

λιανός, μᾶς διηγοῦνται τὸ ἐξῆς θαῦμα, διὰ τοῦ ὁποίου οἱ Ἅγιοι τῆς Μονῆς μας ἔλυσαν ἓνα σοβαρὸ οἰκογενειακὸ τους πρόβλημα.

Τὸ νεαρὸ ζεῦγος ἐγνώριζε τὸ Μοναστήρι μας πρὶν ἀκόμη νὰ ἀρχίσῃ ἡ περιπέτειά του καὶ ἐρχόταν γιὰ προσκύνημα· εἶχαν σεβασμὸ καὶ εὐλάβεια στοὺς Ἅγίους μας, γι' αὐτὸ καὶ πάνω ἀπὸ τὸ προσκέφαλό τους εἶχαν κρεμάσει τὴν ἱερὰ Εἰκόνα τους.

Ἐνα χρόνο μετὰ τὸν γάμο τους ἄρχισαν οἱ δυσκολίες καὶ τὰ ἀνεξήγητα συμπτώματα, ἰδίως μὲ τὴν κόρη: νεῦρα, γκρίνιες, προστριβές, ψυχολογικὰ κ.τ.τ.

Ἡ μητέρα της, ἡ Εἰρήνη Σαλονίτου, ἡ ὁποία δὲν ἐγνώριζε τίποτε ἀκόμη γιὰ τὴν κατάστασι καὶ τὴν δυστυχία τῶν παιδιῶν, τὸ βράδυ τῆς 27.9.1988 εἶδε στὸν ὕπνο της ἓνα

Βορειοανατολική ἄποψις τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

μαυροφορεμένο Γέροντα, ὁ ὁποῖος τῆς εἶπε:
«Ξύπνα!... Κοιμᾶσαι; Τὰ παιδιά σου δὲν εἶναι καλά, κινδυνεύουν καὶ σὺ εἶσαι ἥσυχη;... ».

Ξύπνησε κυριευμένη ἀπὸ τὸν φόβο, ὅτι κάτι δὲν πηγαίνει καλὰ μὲ τὰ παιδιά· τὸ πρῶτ' σηκώθηκε, ἔκανε τὸν σταυρό της καὶ πῆγε στὴν ἐργασία της μὲ τὴν σκέψι συνεχῶς σὲ αὐτὸ ποὺ εἶδε.

Τὸ βράδυ, σχεδὸν ξύπνια, βλέπει πάλι τὸν ἴδιο Γέροντα:

«Κοιμᾶσαι ἥσυχη;... Ξύπνα καὶ φῦγε... Τὰ παιδιά σου θὰ πάθουν μεγάλο κακό... Μέσα στὸ σπίτι τους, στὸ δωμάτιό τους ἔχουν μία ντουλάπα... Πίσω ἀπὸ ἐκεῖ κάτι θὰ βρῆς... Θὰ τὸ πάρης καὶ θὰ τὸ φέρης σὲ μένα στὸ σπίτι μου... Μὴ φοβηθῆς... Θὰ καταλάβης...

Μὲ ἔχουν ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τους καὶ τοὺς προστατεύω... Καὶ γνωρίζουν πότε τοὺς θέλω... Θὰ ἔλθουν καὶ θὰ μεταλάβουν κι ὅλας... ».

Ὅταν ξημέρωσε, γεμάτη ἀνησυχία ἡ μητέρα ξεκίνησε γιὰ τὴν ἐπαρχία, ὅπου κατοικοῦσαν τὰ παιδιά· ὅπως τὴν καθωδήγησε ὁ Ἅγιος Κυπριανός, τοῦ ὁποίου ἡ ἱερὰ Εἰκόνα ἦταν πάνω ἀπὸ τὸ προσκεφάλι τῶν παιδιῶν, καθὼς προείπαμε, ἔτσι καὶ ἐνήργησε: πράγματι, πίσω ἀπὸ τὸ ἔπιπλο βρέθηκε ἓνα κομποδεματάκι, ἓνα κομμάτι μαύρη φόδρα, μέσα στὸ ὁποῖο ἦσαν καρφίτσες, καρφιά, λιβάνι, χῶμα, μαλλιά ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς κόρης, κομμάτι ἀπὸ τὴν κουρτίνα τῆς καὶ ξυλαράκια ἀπὸ σκούπα!... Ὅλα ἀπὸ πέντε...

Ἡ μητέρα ταραχθηκε πολὺ... Πῆρε τὸ μακάβριο δεματάκι καὶ μαζὶ μὲ τὰ ἀνήσυχτα παιδιά ἀνέβησαν στὸ Μοναστήρι μας καὶ παρέδωσαν στὸν Ἱερέα τὰ σατανικὰ δεσίματα γιὰ νὰ τὰ καταστρέψῃ... Κατόπιν, ἐπανῆλθαν ἄλλη ἡμέρα, ἐξωμολογήθησαν, ἐκοινώνησαν καὶ ἐπέστρεψαν στὸ σπίτι ἡρεμοί...

Ἄμέσως φάνηκε ἡ ἀλλαγὴ: ἐπανῆλθε στὴν οἰκογένεια ἡ εἰρήνη, ἡ ἀγάπη, ἡ χαρὰ, ἡ αἰσιοδοξία... Ὁ φιλόanthropos Κύριός μας τοὺς ἔδωσε καὶ ἓνα παιδάκι στὸν χρόνο ἐπάνω, τὸ ὁποῖο καὶ ἐβαπτίσαμε!

8. «Ἐλειωνε σὰν τὸ κερὶ...»*

ΜΙΑ εὐσεβῆς κυρία ἀπὸ τὴν Καλλιθέα τῶν Ἀθηνῶν ὑπέφερε πολὺ καὶ ἔλειωνε σὰν τὸν κερὶ, ὅπως μᾶς ἐβεβαίωνε καὶ ἕνας ταγματάρχης πὺ τὴν εἶχε νοικάρισσα: πονοῦσαν ὅλες οἱ κλειδώσεις τοῦ σώματός της... Ἐπισκέφθηκε πολλοὺς ἰατροὺς καθηγητὰς τῶν Ἀθηνῶν... Παθολογικῶς δὲν τῆς εὔρισκαν τίποτε... Καὶ ὅμως αὐτὴ ἔφθασε στὸν θάνατο...

Μία γειτόνισσά της ἐσυμβούλευσε αὐτὴν νὰ πάν στὸν Ἅγιο Κυπριανό. Ἦλθε στὸ Μοναστήρι μας μὲ πραγματικὴ πίστι, μὲ σεμνότητα, μὲ εὐλάβεια, μὲ μετάνοια, μὲ προετοιμασία...

Ἦλθε ἐπὶ τρεῖς Τετάρτες συνεχῶς τὸ ἀπόγευμα στὴν Παράκλησι καὶ στοὺς Ἐξορκισμούς.

Τὴν τελευταία Τετάρτη σταμάτησαν οἱ πόνοι, ἐπανῆλθε ἡ ὄρεξις, ἄρχισε νὰ τρώη... Ἀνέλαβε, συνῆλθε, σώθηκε!...

Μία ἀδελφικὴ της φίλη ἐξέφρασε τὴν ἀπορία της: «*Πῶς ἔγινες καλά;*»... Ἐκεῖνη τῆς ἐξιστόρησε ὅ,τι εἶχε συμβῆ. Τότε ἡ φίλη γονατίζει μπροστά της καὶ μὲ δάκρυα ἐξομολογεῖται:

(*) Βλ. περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 260/ Μάιος-Ἰούνιος 1994, σελ. 280.

« Ἄν ἔχης τὴν δύναμι, συγχώρεσέ με, διότι ἐγὼ σοῦ ἔκανα μάγια... Ἐφθόνησα τὰ χαρίσματά σου, τὶς καλωσύνες σου... Πλήρωσα μάγο, γιὰ νὰ σὲ κάνη νὰ πονοῦν ὅλες οἱ κλειδώσεις σου, νὰ λειώνης σὰν τὸ κερὶ καὶ τελικὰ νὰ σὲ “ἀπολαύσω” λείψανο στὸ φέρετρο... ».

Τὰ δύο τὰ « ἀπήλαυσε », ὄχι ὅμως καὶ τὸ τρίτο, διότι πρόφθασαν οἱ Ἅγιοι τῆς Μονῆς μας...

Ἡ Θαυματουργὸς Ἱερὰ Εἰκόνα
τῆς Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης ἐκ Μικρᾶς Ἀσίας